

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/9/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6425010353
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Buceková, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6425010353.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Bucekovej., PhD. a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Petra Hunáka, PhD. v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 5 T/62/2025 zo dňa 12. 11. 2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08. 04. 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 5T/62/2025 zo dňa 12. 11. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným pre zločin na vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona tom skutkovom základe, že pravdepodobne v mesiaci máj 2015 v podvečerných hodinách, v smere od ulice A. C. D. E. B. F. G. C. B. pristúpili k poškodenému H. I., nar. XX. XX. XXXX, od ktorého žiadali, aby im vybavil marihuanu, čo H. I. najprv odmietol, po čom A. H. (ktorého vina doposiaľ nebola právoplatne preukázaná) vytiahol nôž, o dĺžke čepele približne 10 cm, s ktorým ho začali zavražďovať s tým, aby dával pozor čo im povie, pričom uvedený nôž pritom držal v ruke aj obžalovaný A. B., po čom sa presunuli na autobusovú stanicu na ulici SNP, G. C. B..

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/64/2015 zo dňa 02. 12. 2015 s právoplatným dňa 02. 12. 2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním doručeným okresnému súdu 21. 01. 2026.

V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že so závermi okresného súdu sa nestotožňuje, pretože v rozhodujúcich skutkových okolnostiach pretrvali rozpory, ktoré neboli v konaní pred okresným súdom odstránené a zároveň absentuje dôkaz, že obžalovaný použil násilie alebo hrozbu násillia. Poukázal na to, že obžalovaný sa do skutku nezapájal a nebol aktívnym nositeľom hrozby. Poukázal na výpovede svedka - poškodeného I., ktorý potvrdil účasť obžalovaného B. na skutku pod bodom 1/ tým, že mu pripisoval vyjadrenie, či chce obžalovaného A. H. „nasrať“, čo však uviedol len raz pri výsluchu dňa 09. 09. 2016. Svedok E. J. uviedol, že „sa tam niečo vyprávajú netuším čo, nepočul som to“ a teda neuviedol, že by obžalovaný B. sa mal na adresu poškodeného vyjadriť slovami ako vyššie uviedol. Poukázal na to, že ide nanajvýš o opis predmetu komunikácie, nie o dôkaz, že obžalovaný použil násilie

alebo hrozbu násilia. Poukázal na nekonzistentnosť výpovede svedka - poškodeného zo dňa 09. 09. 2016, kedy uvádzal, že obžalovaných videl prvýkrát a nevedel o koho ide, avšak v tej istej výpovedi neskôr používal vo vzťahu k A. H. familiárne označenie „A.“. Svedok K. I. dňa 09. 09. 2016 uviedol, že v tom čase bol chlapec (H. I.) vystrašený a zároveň priznal, že nejaké podrobnosti si s odstupom času nepamätá. Obžalovaný ďalej namietal kvalifikačný znak „so zbraňou“, pričom uviedol, že okresný súd pracoval so záverom, že nôž mal mať v ruke aj obžalovaný B., čo však nekorešponduje s obsahom kľúčových výpovedí poškodeného I. ako aj svedka J., na ktoré v podrobnostiach poukázal. Zdôraznil aj rozpor v otázke miesta, kde malo dôjsť k vyťahnutiu noža. Mal za to, že nebolo bez rozumných pochybností preukázané ani samotné držanie a použitie tohto noža. Zároveň mal za to, že nebolo preukázané spolupáchateľstvo, keďže obžalovaní B. a A. H. sa pred skutkom nedohodli na spoločnom postupe, respektíve nebolo preukázané, že by sa na spoločnom postupe dohodli a prípadná eskalácia incidentu bola výsledkom individuálneho konania A. H.. Naopak, z dokazovania vyplýva obraz pasívnej prítomnosti obžalovaného B. na skutku, ktorý je nezlučiteľný s atribútmi spolupáchateľstva, najmä s požiadavkou spoločného úmyslu. Poukázal aj na extrémny nepomer v trestnoprávných dôsledkoch a to v porovnaní medzi obžalovaným A. B. a pôvodne spoluobžalovaným A. H., pričom A. H. bol uznaný vinným za skutok pod bodom 1/ a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Naproti tomu obžalovanému B. okresný súd uložil trest v zásadne prísnejšej výmere, hoci mal v skutku nanajvýš pasívnu rolu. Zdôraznil, že vykonané dokazovanie nepreukázalo ani to, že by slobodné rozhodovanie poškodeného I., prípadne svedka J. bolo obmedzené alebo, že by na ich vôľu bolo pôsobené. V tejto súvislosti opäť poukázal na ich výpovede. V ďalšej časti poukázal na neprímeranú dĺžku konania, mimoriadne dlhý časový odstup od skutku (rok 2015) až po rozhodnutie v roku 2025. Záverom navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť pretože nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že skutok spáchal respektíve, že naplnil znaky skutkovej podstaty v rozsahu uvedenom v rozsudku, alternatívne zmeniť napadnutý rozsudok, vypustiť kvalifikačný znak „so zbraňou“ a následne výrazne znížiť trest odňatia slobody, kde bude zohľadnená aj dĺžka konania.

Prokurátor okresnej prokuratúry sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 30. 01. 2026.

Verejné zasadnutie krajského súdu sa konalo za účasti obhajcu a prokurátora krajskej prokuratúry. Obhajca obžalovaného pred začatím verejného zasadnutia predložil súhlas obžalovaného s konaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Poškodení sa na verejné zasadnutie nedostavili, hoci boli o jeho termíne riadne a včas upovedomení. Na základe uvedeného krajský súd po vyjadrení prokurátora a obhajcu vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného a poškodených.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného sa na verejnom zasadnutí pridržiaval podaného odvolania dôvodov v ňom uvedených, pričom navrhol rozhodnúť v jeho intenciách.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaného a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu, ako aj napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že dňa 18. 11. 2016 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom pod č. 2Pv/299/16/6613 obžalobu na obvineného A. B. a spol. pre skutok pod bodom 1/ právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Krajský súd ďalej zistil, že v tejto veci už okresný súd raz rozhodol, kedy rozsudkom uznal obžalovaného za vinného dňa 13. 12. 2023, pričom skutok kvalifikoval ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods.

2 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.: 2To/19/2024 z 03. 07. 2024 bol tento rozsudok zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom bola potreba posúdenia nezaujatosti zákonného sudcu v tejto veci. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 08. 01. 2025, sp.zn. 4Nto/17/2024 rozhodol o vylúčení predsedu senátu a členov senátu v tejto trestnej veci, na základe čoho bola vec pridelená novému sudcovi.

Uznesením zo dňa 08. 10. 2025 sp.zn.: 3T/1/2019 bolo konanie proti obžalovanému A. B. vylúčené, zo spoločného konania s obžalovaným A. H., na samostatné konanie vedené pod sp.zn.: 5T/62/2025.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu § 2 ods. 9 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) § 2 ods. 14 Trestného poriadku.

Krajský súd preskúmaním veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu v časti právneho posúdenia konania obžalovaného zodpovedá stavu veci a zákonu. V rámci právneho posúdenia okresný súd nepochybil, keď konanie obžalovaného, ktoré bolo v konaní nepochybne preukázané posúdil ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, keďže pre aplikáciu tejto skutkovej podstaty boli naplnené všetky zákonom požadované predpoklady.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadiac sa ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom okresného súdu.

Vina obžalovaného bola preukázaná vykonaným dokazovaním, najmä výpoveďou poškodeného H. I. a svedka E. J., ktorých obžalovaný B. spolu s už odsúdeným H. zastavili za účelom zabezpečenia marihuany, ktorú od poškodeného žiadali. Svoju snahu o dosiahnutie tohto cieľa umocnili pomocou zbrane - noža, ktorý držal v rukách A. H., ale mal ho v rukách aj obžalovaný A. B., o čom svedčí výpoveď svedka E. J. z prípravného konania, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní a z ktorej vyplýva, že na otázku obhajcu obžalovaného B. akým spôsobom manipuloval obžalovaný s nožikom odpovedal, že ho držal v ruke. Prostredníctvom noža nútili poškodeného, naliehali na neho, aby im marihuanu zohnal. K. I., otec poškodeného uviedol, že jeho syn H. I. bol vystrašený a značne rozrušený.

Pokiaľ ide o otázku spolupáchateľstva je zrejmé, že boli splnené podmienky na uznanie obžalovaného za vinného zo žalovaného trestného činu formou spolupáchateľstva, keďže konanie obžalovaného A. B., ako aj odsúdeného A. H. priamo smerovalo k porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom. Obžalovaný B. spolu s už odsúdeným H. pýtali od poškodeného marihuanu, mali teda spoločný zámer, pričom obžalovaný H. zvyšoval pocit strachu poškodeného použitím noža, ktorý mal podľa svedka J. v ruke aj obžalovaný B.. Aj v prípade, že by obžalovaný B. nemal v ruke nôž, tak použitie zbrane pokrýva aj jeho konanie. Obžalovaný si bol vedomý toho, že A. H. má a používa nôž aj to, za akým účelom. Použitie zbrane je teda pokryté aj vedomostnou zločkou obžalovaného B., ktorý navyše ani nebránil A. H. v použití zbrane a hoci bol pasívny, nemožno v žiadnom prípade hovoriť, že sa od takéhoto násilného konania dištancoval, naopak ešte sa snažil vyvolať v poškodenom strach aj otázkou, či „chce A. H. nasrať“, čím v podstate aktívne napomáhal dosiahnuť spoločný zámer. Uvedené skutočnosti preto odôvodňujú použitie tohto kvalifikačného znaku (zbrane) aj u obžalovaného B..

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na to, že povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu SR (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietaní odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko zo dňa 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpoklad tohto postupu je splnenie podmienky

založenej na zistení, že samotné rozhodovanie podriadeného súdu možno považovať za dostatočne odôvodnené, čo v tomto konkrétnom prípade naplnené bolo.

Vo vzťahu k výroku o treste dospel krajský súd k rovnakému záveru ako okresný súd, a preto si osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestov platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody, o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Ustanovenie § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona umožňuje uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ sedemkrát súdne trestaný, pričom v dvoch prípadoch aj za zločin. V jednom prípade mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, pričom sa však v skúšobnej dobe neosvedčil a bol mu výkon trestu nariadený. V ostatných prípadoch boli obžalovanému ukladané tresty nepodmienečné a v jednom prípade bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. Obžalovaný sa tak opakovane dopúšťa trestnej činnosti, opakovane pácha aj násilnú trestnú činnosť, a to zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona. Ani vykonané nepodmienečné tresty nemali na obžalovaného dostatočný prevýchovný účinok. Obžalovaný nemá záujem nasmerovať svoj život správnym smerom a vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť je možné ho považovať za nenapraviteľného páchatela.

Okresný súd ukladal obžalovanému súhrnný trest, keďže žalovaného zločinu sa dopustil skôr ako bol Okresným súdom Žiar nad Hronom vyhlásený odsudzujúci rozsudok sp.zn. 3T/64/2015 zo dňa 02. 12. 2015. Zároveň v prípade obžalovaného išlo o opätovné spáchanie zločinu, kedy sa zvyšuje dolná hranica o jednu tretinu zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona. Trestná sadzba vo výmere 4 roky až 10 rokov po zvýšení dolnej hranice o jednu tretinu predstavuje 6 rokov až 10 rokov. Okresný súd aplikoval aj asperačnú zásadu, keďže odsudzoval obžalovaného v rámci súhrnného trestu za dva trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu, z ktorých jeden bol zločinom v dôsledku čoho došlo aj k zvýšeniu hornej hranice na 13 rokov a 4 mesiace. Trest bol preto obžalovanému ukladaný v sadzbe 6 rokov až 13 rokov a 4 mesiace.

Zároveň okresný súd obžalovanému trest mimoriadne znížil v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona na 5 rokov, teda pod zvýšenú dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby vzhľadom na dĺžku trvania trestného stíhania.

Krajský súd uložený trest odňatia slobody okresným súdom vo výmere päť rokov považuje za správny, zákonný, primeraný a spravodlivý, zodpovedajúci nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatela, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Okresný súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov. Okresný súd nepochybil, keď u obžalovaného vzhladol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. p) Trestného zákona (vedenie trestného stíhania neprimerane dlho, pričom túto skutočnosť nemožno spravodlivo pričítať obžalovanému alebo jeho obhajcovi) a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený).

Okresný súd nepochybil ani keď obžalovaného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol obžalovaný vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd, nezistiac dôvod na zmenu rozsudku okresného súdu, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.